

24. Modstanden mod tyskerne i dagligdagen.

Hans Brink-Jensen har lavet en længere beskrivelse af sine oplevelser under besættelsestiden til rektor Galster, hvor han som i det følgende uddrag fokuserer på den passive modstand med tyskerne. Endvidere har han nogle klare vurderinger af de undersøgelser, der blev foretaget efter Churchill-Klubbens tilfangetagelse vedr. antitysk propaganda på Aalborg Katedralskole – her i forbindelse med et foredrag, som blev arrangeret med den tyskkritiske forfatter, la Cour, af elever fra skolen. Mødet var blevet afholdt i Ansgar Kirke for ikke at sætte skolen i et dårligt lys.

Tiden førte med sig, at sport og gymnastik blev dyrket med energi, man havde en ubestemt følelse af, at en god fysik kunde komme en til gode. Det var et fag der på flere måder kom i direkte berøring med tyskerne navnlig om sommeren på håndboldbanen.

Engang spillede vi håndbold i grusgraven samtidig med tyskerne. De havde stillet deres geværer op i pyramider langs vor bane, og vilde ikke flytte dem igen. "Uheldigvis" ramte en af vore bolde den forreste pyramide, denne væltede den næste, og hele rækken væltede som et korthus. Oh! Hvor de rasede, og hvor havde vi svært ved at være alvorlige og beklage uheldet.

Også på skøjtebanen om vinteren var det galt. Vi kom hele tiden til at vælte tyskerne, og det blev de vrede over. Efterhånden gik det over til håndgribeligheder, der udviklede sig til slagsmål. Endelig blev tyskerne vist ud af banen. De stod i en kreds udenom og skummede af raseri. Nej! Hvor var de gale, og hvor var det sjovt.

(....)

Populært blev mødet med la Cour. Det blev ligesom det foregående arrangeret af den kristelige gymnasiebevægelse, denne gang i Ansgar-kirkens krypt og i al stilhed. Indbydelsen var mundtlig, de indbudte havde tavshedspligt og kun de pålidelige fik indbydelsen. Der mødte mange, og forventningerne var store. Selve foredraget var nærmest kedeligt, men det var isprængt drøje sandheder og morsomheder, der fremkaldte latterkaskader. Det var herligt at høre, her var intet med at være forsigtig og passe på, og "det kan blive farligt" og alt det. En djærv personligheds danske tale, det rankede os at høre det, det var vor vej, man var så træt af at høre om forsigtighed, forsigtighed, forsigtighed.

Efterspillet kan andre sige mere om end jeg. Blot dette: Det forhør otte gymnasiaster og nogle lærere var til hos statsadvokaten for særlige anliggender, Kjalke, var en ganske særlig oplevelse for os. For det første udtog vi selv de otte mand og fik rig lejlighed til at drøfte, hvad vi måtte sige, og hvad der var tabu. For yderligere at give det et alvorligt og dramatisk udseende kom statsadvokaten flyvende for at forhøre. Vi var lidt urolige for, hvad det for en nazi-fyr, der nu skulde til; han var dog meget flink, og vi havde alle indtryk af, at de ikke kunde røre la Cour på det, vi havde sagt. Først senere på dagen, da vi fik sundet os lidt og talt sammen, opdagede vi, at det hele var en stor komedie, der her blev spillet for tyskerne, og statsadvokaten spillede den knusende elegang og fint. Spørgsmålene var så naive, at vi ikke risikerede at gå i vandet, til gengæld borede han nok ret længe; men så snart han opdagede, at vi vaklede, borede han ikke, som naturligt havde været, videre, men gik behændigt, og uden at det virkede påfaldende, over til noget andet og fik således intet ud af os. En dejlig mand, for os et nyt eksempel på hvor lidt tyskerne evnede med deres maskinpistoler, de ramte aldrig, for det var ånd og intelligens, de skød efter.

Churchillklubben og Rektors orlov har jeg for lidt kendskab til at sige noget om. Begge dele virkede med stor alvor blandt os; men dog frydede vi os hele tiden over, at vi oplevede mere på vor skole end andre på deres. Vi fandt, at det var hårdt nok at Churchillklubbens folk blev bebrejdet så voldsomt. Resultaterne var for store til, at det kunde kaldes drengestreger, og vi var lede og kede af al denne forsigtighedssnak.

(.....)